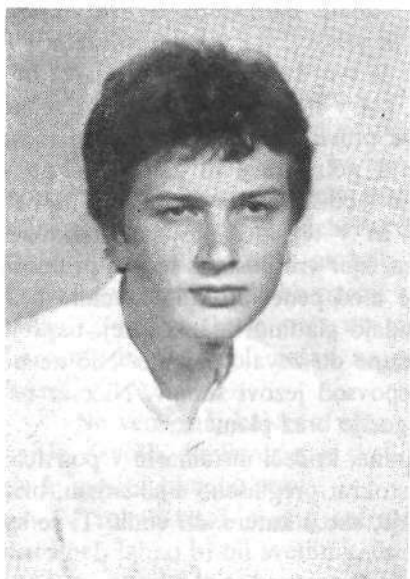


Kar tako živeti, se čuditi življenju in živeti!
 Biti — seveda — zmeraj na strani življenja, sveta.
 Znati za dobro stvar živeti in — seveda — umreti.
 In izgovarjati svet, ki se izgovoriti da.

Življenje-kar-tako umira spravljivo.
 Dokler je tu, po koreninah in zvezdah diši.
 Za droben hip se razgori v vse živo
 in se ne ozira začudeno, če za njim ni sledi.



Svetilka

Ni kaj, o tem moram govoriti.
 To, kar se mi je zgodilo pred tremi
 leti, je izkusil že vsakdo, sem pre-
 pričnan. Zato mi ne gre v račun, da
 vsi molčijo.

Zvečer, po običajnih straniščnih
 in kopalnih zadržkih, popravkih in
 razmišljanjih, sem se spravil v po-
 steljo. To, kar sledi, bo podobno ne-
 ki zgodbi. Kaj mi ne prileti na oken-
 sko polico sam samcat Peter Pan.
 Mislim, da je opis odveč. Vendar pa

vedite, drage čitateljke, da mi je v prijetno dolžnost popisati čudni inventar njegov, na moč nenavadno obnašanje njegovo. Ustopil se je na sredo sobe in, dasiravno majhen, z izrazom velike resnobe. Samo pomislite, sploh se ni menil zame, ki sem zgolj strmel in rekel dosti in malo nič, ampak je kar odprl svoj črni poslovni kovček. Vzel je nekakšen notes precej, bi rekel, velikega formata, listal in ga drsal s pogledi, nato pa je s kemičnim patentnim svinčnikom odključal moje ime s svoje potovske misije. To mora že prekleto dolgo počenjati, se mi zdi, ker je dajal vtis popolne profesionalne umerjenosti, svoji otroški pojavi navkljub. Ne vem, toda ta kufer je moral biti brez dna. Kaj vse ni izvlekel iz njega! Da crkneš! Okrog mene in moje postelje je razmeščal razne stekleničke, bučke, epruvete, šatuljice, prečudna stojala z nekakšnimi paličicami, naredil še en krog iz samih velikih

vijolic. Ta čas so se v steklenini že zganile majhne žabice (ne vem, če niso bile malo podobne kravicam), iz iker so nastajali drobceni človečki, beli kot kruh. Na sredo vsega je postavil še rdečo namizno svetilko, ki ni od tega sveta in bo, pazite, še zelo pomembna. V rokah je imel lepo vezano knjižico in iz nje je nekaj bral v hipnotičnem ritmu, tako, veste, čisto zarotitveno, vendar pa si je moral zraven še marsikatero debelo izmisliti, postavim. To je počel ves čas, ko je razmeščal že opisani inventar in prižigal razna kadila; oh, ta atmosfera! Le poslušajte, kaj je ta vražji fant z zahodne strani govoril, in zlahka mi boste verjele, da me je čisto strupil in sem mu vse do črke verjel. Pri tem me še zanima, če povsod govori isto. No, pa poslušajte:

Sprósti se in globoko vdihni! Ošinila te bo kakšna stara, rumena čipka z babičine kombineže, uvela roka, sajast sončnik, keramična broška in igla za v klobuk, a vseeno: globoko vdihni! No? Čutiš že sveži zrak, ki ti obeta polja in travnike lepih besed in vrhove, do vratu zasnežena s fantazijo? Še ne? Vdihni globlje, da slišiš le še svoj lastni dih in bitje srca in nič drugega. Čutiš, kako te začenja nositi, kot v nekakšnem orjaškem veletoku, polnem svetlobe, kjer vse izgubi svoje prave razsežnosti, kjer ne moreš več ločiti veliko od majhnega, temveč si poln sreče in zanosa in ne veš, od kod prihajata. Odnáša te, pa vseeno lebdiš sredi prostora mlečno bele luči, v migotanju razpršenih kristalov. In v tej luči postane veprovo divjanje bel zajec, v tej svetlobi brez konca, kjer vse postane igrice, pridušeni smeh brez bregov in brez ustnic. Nosi te med penečimi valovi, mimo bežečih grčavih vrb, ki namakajo veje in brazdajo gladino in še naprej, naprej, skozi skale in vrtince, modro zelene tolmune do zevajoče jame. Nič ne pomaga, si že požrt v temo. Okoli tebe, vsepovsod jezovi šumov. Ničesar ne vidiš, samo slutiš prisotnost kapnikov, ki gorijo brez plamena.

Ognjeno rdeče zavese kamna, kričeči ultramarin v ponvicah, temno zeleni prod, vse to je nevidno, stokrat preglašeno s sikanjem, brizganjem, bučanjem skozi špranje in kotanje, skozi katere sili voda. Ti se spuščaš in vse gre.

Zdaj povonjaj! No?

Misel o zaprtem prostoru. Temačno je. Zrak je težak.

Stene so blizu druga drugi in pokrite z mrakom starih zlatih cekinov. Na njih je komaj mogoče razločiti slike v težkih izrezljanih okvirih. Kot da so razmetane po stenah brez pravega reda, nabite v nekakšni mrzlici. Iz zadimljenih, umazanih oljnih barv pogledujejo črnikaste, polvidne beločnice. Nekatero zrejo naravnost iz slike, iz svojega okamnelega, izmišljenega prostora, in njihov pogled te spremlja, kamorkoli greš. Druge pa so uprte v svojo stran tiste čudežne zrcalne ravnine, ki loči dvoje svetov, in teh ni mogoče videti, saj so namenjene nekemu na oni strani.

Pod veliko pravokotno sliko je potisnjen ne preveč visok predalnik. Čezenj je nagnjen strop. Je iz orehovega lesa in razločiti ga je mogoče samo zaradi gladke površine s prelakiranim sojem ugašajoče žerjavice. Na njem sta dva srebrna svečnika, zvita iz mesečnega morja in njuni senci prekrivata

že tako zatemnjene skale na sliki za njima. Sredi sobe je okrogla miza s tremi stoli, ki so prav tako iz orehovega lesa, le da je tu bolj sajast, črnkast. Čez mizo je vržen rahlo naguban čipkast prt, bel kot lobanja, na njem pa je ozka, plaho trebušasta kristalna vaza bakrenega leska. V kotu je pečica gašperček in v njem pokajo drva.

Slišiš nemirno dihanje. Lomijo se sanje zrcal v labirintu. Belkasta gmota zbitih, skrčenih in sprepletenih rjuh se premetava po postelji. Ploska dlan z dolgimi prsti zatipa skozi temo po nevidni nočni omarici. Končno je prigomazela do stikala in uspela prižgati rdečo nočno svetilko.

Vrglo ga je iz kepe rjuh in ga vleklo k stojalu za slike, vendar si je, ker je bil tako navajen, najprej hotel natakniti copate in je s presunljivo naglico vohljal za njimi. Brskal je s trskastimi nogami pod preprogo, po pajčje okoli stola in nočne omarice. Prevrnil je porcelanasto figurino, ki jo je bil postavil na tla, preden je šel spat. Nič! Nič! Pa nič! V veliki razburjenosti je skočil k stojalu in z močnim sunkom strgal z njega pregrinjalo, ki je zakrivalo poslikano platno.

»Še je tukaj, hvala bogu.«

Napeta mišična vlakna so popustila in slikar se je sesedel v naslanjač.

Kmalu bi bil zakinkal, pa nenadoma vstane in stopi do platna z lastnim portretom. Dolgo ga napeto opazuje. Kot bi si hotel vtisniti v spomin sleherni potezo čopiča, sleherni odtenek, vsako obliko. Stopal je sem ter tja, da bi se videl z vseh možnih kotov, misleč, da bo ujel kakšno razliko, kakšno spremembo, da bo opazil kaj novega, če bo pogledal z neke posebne točke. Z mizice, ki je stala ob stojalu, je jemal stekleničke, napolnjene z barvami, in jih začel mešati na paleti. Približal se je platnu in se ga dotaknil.

»Ne vem več, kaj bi z njim. Naj si pustim vijolico v očeh? Tako zelo žarijo v svojih duplinah, a se svetloba že pri vekah obrne vase, do obrvi pride le modro rumena senca.

V rokah imaš pisano vetrnico, tiho se ti obrača. Na nebu je stolp, čisto bel, lahko bi bil svetilnik, če ne bi bil sredi kopnega. In čisto pri vrhu, vidiš, tam pod šilasto srebrno streho, tam je cvetličnjak. Poglej, vitica bršljana je celo spolzela nekoliko navzdol. Kako daleč je.

Stoji v svileni obleki z napihnjenimi rokavci in v eni roki ima vetrnico, ki se noče vrteti, čeprav piha veter skoz njegovo srjaco. V drugi roki ima metuljnico z dolgim ročajem. Steguje se proti stolpu, da bi ujel vijolico v cvetličnjaku, tisto, katere odsev se mu je ustavil na vetrnici. Stopa na prste, odvrge je že vetrnico, da je obležala v travi, tako svetlo zeleni. In bleščeče nebo mu stiska modrino v oči, da ga zaščemi. Prime ročaj metuljnice z obema rokama, se kot senca daljša, kdo ve, je krivo sonce, ki se premika?

Vendar ne dosežem, ne dosežem. Samo s tanko črtico na robu ustnic bi postal čisto drugačen. In sploh, kako naj naredim, da bo mogoče čutiti, kje mi bije srce? In kako naj odznotraj napnem kvadrat misli, ki morajo prosvetati skozenj? Lahko bi mu dal na glavo klobuk, ki se viba navzgor kot jagodov sladoled in v roke bi mu vtaknil obkrušeno steklenico in nagibal

To si je mislil slikar in se hlastno ozrl po slikah, prislonjenih ob vznožje zidu.

»Hvala bogu, še so tukaj.«

Res, nihče mu ni nobene ukradel. Pa tudi kupil nobene. Čeprav je stal tu ves dan, tu na začetku bazarja in razstavljal in ponujal svoje tržno blago kot nekakšno uverturo štantom s coklami, torbami, verižicami, cvetjem, solato. Zjutraj, ko so raznašali časopise in mleko, ko je pek postavil svoj kruh v izložbo, ko so prihajali prvi branjevci, je prišel. Pod pazduho je nosil svoja platna. Hodil je po tlaku iz velikih okroglih kamnov in zelo je moral paziti, saj so mu platna zastirala pogled. Iz mrzle jutranje ulice je šinil star maček s klobaso v gobčku, za njim pa se je drl kuhar: »Hudič, daj mi nazaj to klobaso!« Maček ga ni slišal ali pa ga ni razumel. Vendar ga slikar ni videl. Že je stal ob svojem vsakdanjem zidu in razpostavljaj slike. Na tla je pogrnil odejo in sedel nanjo. Videl je, kako je bazar oživil jutro. Prišli so vozovi z zelenjavo, kdove iz katere podeželske hiše so priškripali: nekatere so vlekli zavaljeni konji, druge so potiskali branjevci sami. Ustavili so vozove in vozičke, mirili konje in razkladali zelenjavo, ki so jo razstavljali po pultih, zaboje s krompirjem so zmetali po tleh. Debele ženice so brbljale kot ocean iz balinkugel, od tu in tam so se trgali kriki. Rdeč pled, živo pisana ruta se je odvezala, debel nos, strgan rokav in olupki banan.

Prihajali so prvi kupci z velikimi košarami. Sprva so bili videti negotovi, celo plahi. Potem jih je široka ponudba naredila pohlepne, dobro so čutili denarnice, toplo so se prislanjale ob riti v hlačnih žepih. Branjevke so se drle in ponujale čare svojih sadežev in zelenjave, debelih gomoljev. Kupci so kupovali, izbirali, brkljali in stikali, plačevali in kradli. Prepirali so se za cene in vse kaj drugega.

Tudi slikar je imel veliko strast, ki ni brez zveze s tržnicami. Zbiral je preproge in hodil je po bazarjih, da je lahko stikal med čudovitimi vzorci, se zamišljal vanje in jih skiciral. Ko si je kakšno zapičil v glavo, je bila gotovo že naslednji dan v sobi. Ko se je naveličal kakšnega vzorca, je ukradel novo preprogo in jo položil kar čez staro.

Okrog poldneva tega dne je kot navadno za kakšno uro zapustil svoja platna ob zidu in šel na ogled.

Ta je bila nova. Še nikoli je ni videl. Punca z vijoličnim klobučkom, star, pokvečen model, in z velikim sončnikom je stala pred ozadjem preprog. Bila je kot ikona. Preproge niso bile od tam ali tam, še nikoli ni videl česa takega.

»Kaj strmiš? Si želiš pobliže ogledati prepoge? Izvoli,« je rekla punca in pokazala slikarju pot do preprog.

»Da, seveda.« Stopil je do preprog in jih začel ogledovati.

»So ti všeč?«

»Da, seveda.« Toda slikar ni videl vzorca, dasi je prav od blizu strmел v preprogo.

»Oh, nikar, saj si smešen!« se je kot zvonček zasmejala punca v vijoličnem klobuku. Kot zvonček na kolesu. »Potipaj! Vzemi kakšno!«

Slikar se je dotaknil preproge. Prikazali so se mu angelci s krilci belih metuljev, nebeške glorijske, pravi, ki prekrivajo nebo s svojimi peresi, steklene krogle, obešene po nizkem drevju in raztresene po ribniku. V njih zlate ribice, v eno se je utopil on sam. V stekleno kroglo sredi sadovnjaka, ograjenega s kamnito ograjo. Mrzlično je brisal steklo svojega balončka, da bi videl ven: tu so se spreletavali angelci in amorčki in druga brezskrbna svojat. Vijolični klobuček je položil svojo žensko dlan čez njegovo roko. Odtegnil jo je.

»Oprosti, kasneje bom kupil.«

Slike, preproge in ona.

Navsezadnje ni imel denarja, da bi kupil. Res ne. Vendar... Ni se ozrl, čebele v glavi so mu brnele, se zgoščale v vrtiljak toplote. Zvečer, ko bosta končala, se bo vrnil ponjo. Vzel jo bo, punco z vijoličnim klobukom, v svojo mrtvo sobo, ji odgrnil tisti votli portret. Pila bosta in našemil jo bo v bogovsko opravo, jo postavil na kos marmorja in ji zapovedal pozo. Tiho bo dihala, on pa jo bo počasi postrgal, jo spreminjal v barve in z njo od znotraj oblagal svoj stoječi portret — moškega z rdečo ruto. Njen pokvečen klobuk bo vijolica, bela obleka bo dlan — in tako naprej do srca.

Pri zidu svojih slik je čakal večera. Prodal ni niti ene. Kdajpakdaj se je kdo ustavil, gledal v slike, šel počasi od ene do druge. Celó čisto od blizu je pogledal kakšno. Potem mu je padla na tla koleraba, neizprosno resnična, zardel je, se sklonil, jo pobral in stlačil nazaj v cekar, nato pa odšel. Ali pa je dolgo gledal v slikarja, pa v slike, pa spet vanj, včasih ga je še dolgo potem opazoval od omizja kakšne slaščičarne. Toda to se je dogajalo večinoma čez dan, posebej popoldan, zdaj pa so bili opazovalci trga vse redkejši, saj so tudi branjevke začele pospravljati, kar je še ostalo.

Muslinasti oblaki in oranžno sonce so ga slikali, ko je tako stal in gledal v ptice, listne uši neba, ugašajoče ploskve. In ti dimniki, pisana družina na strehah, pravi možicliji, so pripravljali banket. Ostal je sam na tem koncu.

Zdaj je zložil slike drugo na drugo in jih prekril z odejo. Nato je odšel po praznem bazarju — le tu in tam je še prodajala brez glasu in obnemogla kakšna branjevka — na drugi konec zidu, k puncici s preprogami.

Ležale so prek golega zidu, čisto same. Bile so tako lahke, da se je veter zapletal vanje in jih gibal.

Punce z vijoličnim klobučkom ni bilo nikjer!

Gledal je vzdolž stene. Nič.

Povzpел se je na vrh zida in pogledal čez, nikjer je ni videl. Izginila je. (Tu se je Pan pomenljivo zarežal in nadaljeval:)

Zakrilil je z rokami, a prek oči mu je zdrsnila preproga. Sanjam ukradeni vzorci so se dvigali kot listi v odprti knjigi. Zdaj ta, zdaj oni, spet nazaj, počasi gor...

Osupel se je zastrmel. S temno zelene preproge se mu je smejala punca z vijoličnim klobučkom, zaprta sama v svoji ikoni. Bila je čisto mirna in gubala se je skupaj s preprogo in večerom. Luno so že prižgali. Stala je

in ob sebi držala zaprt sončnik. Lepa je bila v popolni razvidnosti sredi oblik. Kot živa živa ni bila.

Sam ni vedel, kako se je znašel z zvito preprogo pod pazduho pri svojih slikah. Bilo je že čisto temno in po trgu so se za ostanki podile miši. Prijel je še svoja neprodana platna in šel.

V sobi je brlela svetilka in pleskala z rdečimi sencami. Odprl je vrata v svoj načrt večera. Najprej je poskusil veselo zažvižgati in razvil preprogo prek marmorne klade. Punca se je še kar smehljala v ponesrečeni pozi.

V njem je vse vrvelo, ga kljuvalo v sencih. Natočil je dva kozarca svetlečega se vina. Spil je prvega. Potem še drugega.

Odgrnjeni slikarjev avtoportret je še vedno otožno gledal in se plaho smejal tistima v sobi. Slikar med dvema oblikama. Ikona, ki bo morala biti postrgana do srca med ploške portreta.

Slikar je sedel med obema. Vinskega smeha ni bilo. Iz oči bledolikega je prah in zelena patina sevala na stekano deklico. Slikar je hotel preslikavati, vslikavati, toda punca je izginjala v bledosti, v prašni perspektivi daljave. Kot da bi odhajala za svojo prodajalko dvojčico nazaj v svojo domovino in pustila za sabo slabo fotografijo.

Kaj strmiš, potipaj, vzemi kakšno, mu je brenčalo v ušesih in odzvanjalo na napeti membrani spomina. Nikoli prej je ni bilo na trgu in šele zdaj, v zahtevajoči tišini usodnega triptiha sredi svoje sobe, je vdiral v njegovo zavest to, kar je bilo razdrobljeno v tistih trenutkih, bežnih vtisih. Na njenem koncu bazarja ni bilo skoraj nikogar, čeprav je bilo poldne, če pa je že kdo šel mimo, je gledal skozenj in skoznjo, kot da ju ni bilo. Morala je priti prav ta dan in posebej zanj kdo ve od kod. In to spremstvo likov in bitij, vtkanih v preproge . . . Vse se mu je zdelo kot preskus, ki ga je slabo preстал. Mu ni za dolgo sekundo odškrnila pot v nespoznano opojnost daljne dežele za vzorci in okraši? Za to dolgo sekundo je zadihal celo zrak, ki je prihajal od tam, bil je pomočen v preddverje sveta drugih obzorij. Zakaj ni hotel vzeti ponujeno? Je bil preveč vznemirjen, preveč iz sebe? Da, bal se je potapljanja in izginevanja samega sebe, bal se je, da ga bo vse to vrvenje življenja za vedno zaprlo v svojo stekleno kroglo sredi sadovnjaka. Je bilo to res tisto? Sam se je odmaknil. Nato se je začela odmikati še ona. Bila sta kot dve strani zrcala: odmikanje vsakega v svojo smer. Medtem ko je čakal večera, se je že morala kot kepa sanjske preje vtakati v preprogo, in ko je prišel tja, je še čutil njeno toplino, bila je še blizu, tiho, v razvidnosti, ni še izginila. Bolj ko se je oddaljevala, bolj se je živa enkratnost strjevala v hladno brezčasnost oblike. Ko jo je prinesel v zvito preprogi domov . . . kot da bi tekkel za njenim nepreklicnim odhajanjem, da bi ji iztrgal vsaj nekaj za svoj avtoportret. Toda z njega je vztrajno deževala žalost votlih odmevov in večala razdaljo med njim in njo, vsa ta preteklost dolgih sobnih ur . . . Čopič je obvisel v negotovem zraku, nobena sila in nuja ga ni vodila k sledenju barvam in linijam. Slaba fotografija na preprogi in v tkanini njega samega!

Slikar se je sunkovito obrnil k svojemu portretu in vanj razstrelil osteklenelo kepo, ki ga je stiskala v grlu: »Amforo mu narišem namesto nog, pa bo! Lica mu popackam z rdečo kar počez, da se bo videlo!«

Toda pogled vijoličnih ustnic je bil tako blede in tako se je zavrtel vanj, da mu je roka omahnila. Spet se mu je vrnil tisti občutek, ki ga je imel vedno, preden je nadaljeval s slikanjem svojega portreta. Kot da bi se podvajal, še več, kot da bi bil deblo, ki ga v zvezdnem vetru razstreljuje v neštete veje, liste, izrastke in delce in odnaša v visoke podivjane orbite. Tokrat je bilo to silovitejše, zdelo se mu je še, da se z vedno večjim pospeškom premika v svojo smer zrcalne ravnine, ona pa v svojo, med gozdove petja in živih oblik. Hotel je za njo, moral jo bo ujeti, poiskati kje skriti vhod med listi preprog na bazarju.

Pograbil je suknjič. Sunek skozi vrata. Udarec v sprijeto noč. Brneči tek proti zidu preprog.

Mesto je bilo temno, hladno, tiho in bil je samotnih korakov. Zadihanost med pustimi, zevajočimi stojnicami, trkljanje praznih konzerv in predirljivi pisk mačka.

Vrgel se je k steni s preprogami, ki je postala visoka kot slap, in tik pod njo je komaj videl nočno nebo. Tekal je in listal med njimi, iskal vhoda, toda vzorci so ga čisto obdali, se zlili v njegove razrvane živce in jih ledili. Osamljene preproge, zapuščina nekega čudnega poskusa z njim, so sevale filmski hlad.

Nanje je svetila luna, tokrat opletana z bršljanom. Bile so vse lahke in žive. Iz njih je prihajala tiha muzika, glasovi so se mešali v počasnih širokih melodijah, moralo jih je biti veliko, prav daleč v nekem velikem prostoru. Arabeske so se ljubile, angelci so frulili do neba in nazaj, padal je zlati dež in svetila ljubka sonca kot frnikole na razprostrte odeje sredi polja. Tu sta sedela mož in mlada žena. On ji je očitno dvoril, roke je imel polne cvetja. Mednju se je zvila kača dopetača z lepimi orfejskimi očmi, za sabo je vlekla okamenelo jabolko spoznanja. Od nekod so prihitali Kitajci v značilnih oblekah, z dežniki in zvončkljajoče govorili, kot grlice. Železna čelada s pavjim peresom in z dolgimi nogami je plesala valček s podganjo kraljično. Smejala sta se in se vzajemno žgečkala. Med rdeče grozdje sta zavozila dva modra vlaka, polna školjk in morskih ježkov z dolgimi kljuni. Z grozdem vred sta se hipoma dvignila v nebo, tik pod eno izmed sonc, ki se je odprlo, in pokazalo, da je slepeče rumena cev, ki se odpira skozi rob vesolja. Sredi jezera je stal lunarni modul, zdaj poseljen z jekleno pestjo s sivim obrazom, dvema natezalnicama, žonglerjem s kurjimi očesi in s posebno vrsto golobov, ki jim iz zadnjic poganjajo troblje. Modul se je nato spremenil v lokvanj in vsi njegovi prebivalci v različne vrste mrčesa antropomorfnega videza, ki se je z različnimi barvami kril dvigal in posedal po oblakih. Tam je prišlo celo do manjših pretepov. Neka starejša ženska je mirnega pogleda balansirala prek nitke, napete med velikansko polžjo hišico in piramido iz leščurjev, pri tem pa je imela na glavi enciklopedijo. Pod njo pa so se goli parčki podili po gozdu iz rdečih, rumenih, modrih in vijoli-

častih rož. Bili so čisto beli in čisti, presvetljeni od svetlobe, v kateri so živeli. Lezli so v pingpong žogice, epruvete, steklene krogle, buče in hruške in se šli slepe miši. K počitniškemu razpoloženju je prispevala košata pevka temne polti s čelno etiketo Donna Summer. Tako se je okrog nje zbrala jata gosi, pa tudi zaljubljeni par je vstal z odeje in se jel ogrevati. Vojaki, ki so počivali v senci kaktusov starih budilk, so podirali domine in se zanjo že dolgo niso več menili. Nebo je popokalo v enakomeren vzorec ribjih oči, prek njega so se spustili palmovi listi in granatna jabolka.

Vhoda ni bilo. Kot za visoko stekleno steno so čisto zase živele čudovite oblike in nanj sijale z urejajočo močjo. Vhod je bil punca, ki je izginila spred ozadja preprog. Ostalo mu je le to skrivnostno darilo, nešteto linij in barv, ki umerjajo. Slikar je pograbil vse te breztežne preproge in jih vzel domov.

Vzorci, barve in oblike
za oči in prazne slike:
ozadje žive ikone
iz dežele pisane.

Pri tej pesmi, ki jo je zategnjeno in tiho zapel, je Pan svetlo pogledal po krami, ki jo je bil razmestil okrog moje postelje, in se izzivalno nasmehnil, med nadaljevanjem pa je nepojasnjeno izginil:

Slikar je odprl vrata. Svetilka je še brlela ob portretu. Vrgel je preproge čez skaljeni dan.

Sezul je copate. Slekkel je suknjič. In srajco. Slekkel je hlače. Privzdignil je rob odeje. Zlezal je v posteljo. Pokril se je. Ugasnil je luč. Mrmral je. Boril se je z grčami rjuh. S prihodnjimi dnevi.

Iz teme so sevale samo še njegove modrikaste oči kot plamen iz špiritnega gorilnika in negotova, utrujena roka. Čez čas ga je tema sprejela v svojo spokojnost.

Peter Pan je izginil z vso svojo ropotijo v zgodbo, ki se mi je zdela kot orakelj. Jaz za njim. Ko sem se vrnil iz čarobne atmosfere — Pan se je bil izmuznil za besedami neznanokam, da sem obupal nad nadaljnji poskusi iskanja — je na moji mizi stala rdeča svetilka, oživiljalka. Ve, preljubeznive čitateljke moje, ki ste pazljivo poslušale, boste gotovo verjele, da to je in bode moja svetinja, slava ji vse noter med moje vnuke!